

Sirgudes Torontos eestlasena täheldasin lõhesi mis meie väikeses kogukonnas valitsesid. Mitmed skaudi- ja gaidrühmad, lastelaagrid, kirikud kõik näitasid sellele et soovisime oma kultuurile kestvust kuid ei suutnud kokku leppida kuidas seda teha. Kanada tuttavatele selgitasin Toronto eesti kogukonda tõega naljas: "mida moodustavad kaks eestlast?...3 klubi!"

Kuidas me jõuame edasi kui meie arvud kahanevad? Negatiivne suhtumist on selgelt näha just praeguse Broadview'i asuva Eesti Maja ümber. Sotsiaalmeedia aina võimendab seda häbiväärset mustamist ja interneti vahendusel on seda kõigil näha. Tase on langenud sinnavälja kus isiklikult laimatakse neid kes annetavad oma oskusi tegelemaks Eesti Maja tuleviku kestklikuse lahendamisele. Mis on ajendanud neid kes Eesti Maja müügi vastu võitlevad, nii madalale laskuda?

Ametipoolselt audiitor/raamatupidajana olen ma läbi vaadanud ja rahule jäänud Eesti Maja mõügi ja saadud rahadega ehitada uut keskust on mõistlik tegu. Ma ütleks siege et arvestades maja füüsilist seisut, rahalist olukorda ja läbiviidavate valikute puudumisel lausa ainus tõsiselt võetav variant. Ilma teiste valikuteta, tulebki esile vastus mu varem esitatud küsimusele: need kes on vasta ei suuda tehtavat lahendust pakkuda ja nii tuginevad vanadele viisidele, lõhestamine mis aastaid tagasi oli moes. Miks seda vana rada käia? Mõistan emotsionaalset kiindumust vanasse kui kriitika ilma konstruktiivse valikuvариandita on mõtetu.

Toronto eestlastel on palju mille üle uhkust tunda. Oleme esirindel mustalindipäevaga, Victims of Communism mälestusmärgiga ja Magnitsky seadusandluse läbisurumisega. Kui me lõhestume siis tekitame rohkem halba kui vaid meie kogukonna õõnestamist: see mustamine teenib nende huve kes pigem sooviks et me kogukonna hääl lõplikult vaikiks.

Glen Leis, CMA, CPA, MBA